

Hé, '68!

Győri Vasas ETO-FTC 2:3 (1:2)

1968. december 15.

Győr, 5000 néző. Jv: Kaposi

Győri Vasas ETO: Barna – Keglovich, Kiss, Izsáki – Nell, Pozsgai – Stolcz, Győrffy, Horváth, Somogyi, Magyar (Máté, 70.)

FTC: Géczy – Novák, Páncsics, Bálint – Juhász, Szűcs – Szőke, Branikovits, Albert, Rákosi, Katona (Fenyvesi dr., 50.)

Gólszerző: Branikovits (8.), Stolcz (40. – 11-esből), Szőke (44.), Somogyi (58.), Albert (72.)

Az 1968. évi bajnokság

1. Ferencvárosi TC	30	21	7	2	65:26	49
2. Újpesti Dózsa	30	20	8	2	102:27	48
3. Vasas SC	30	18	6	6	66:37	42
4. Bp. Honvéd	30	13	12	5	50:30	38
5. Csepel SC	30	13	8	9	35:29	34
6. Pécsi Dózsa	30	10	8	12	34:40	28
7. Tatabányai Bányász	30	9	10	11	31:38	28
8. Dunaújvárosi Kohász	30	10	7	13	34:45	27
9. Egyetértés SC	30	7	12	11	34:42	26
10. Haladás VSE	30	9	8	13	36:45	26
11. MTK	30	7	11	12	35:40	25
12. Salgótarjáni BTC	30	8	9	13	41:55	25
13. Diósgyőri VTK	30	8	8	14	36:56	24
14. Győri ETO	30	6	11	13	37:43	23
15. Videoton SC	30	9	3	18	28:57	21
16. Szegedi EAC	30	5	6	19	26:75	16

A Ferencváros címvédő bajnoksapata, még Vargával a soraiban. Állnak, balról: dr. Lakat Károly vezetőedző, Géczy, Novák, Juhász, Bálint, Páncsics, Havasi, Szűcs, Horváth, Takács. Elöl: Karába, Mezei, Varga, Albert, Rákosi, Katona, Fenyvesi dr.

1968 fényes éve volt a Ferencvárosnak. Csak azért nem minősíthető fényesnek, mert éppen az ezt megelőző esztendő nem sikerül elhalványította, annak ellenére, hogy a zöld-fehérek mindkét évben megnyerték a bajnokságot.

Ám, míg a '67-es diadala méltán nevezhető a futball himnuszának, addig a rákövetkező tizenkét hónap összhangzatába már becsúsztak egyenesen hamisnak mondható dallamok.

Pedig annál jobban indítani egy évet, mint VVK-visszavágón 1:0-ra nyerni Liverpoolban (miután 1967 novemberében a Népstadionban is 1:0-ra nyert a csapat), s így kettős diadallal továbbjutni, nehezen lehet. Mivel az Anfield Roadon lejátszott mérkőzésre január 9-én került sor, méltán mondhatta minden ferencvárosi érzelmű ember: „Na, ez az év is jól kezdődött...” Csak persze ellentétes tartalommal ahhoz képest, ahogyan azt mondani szokták.

Azöld-fehérek az akkor már aranylabdás Albert Flóriánnal a soraikban egy rossz eredményeket hozó, de jó felkészülésnek vélt mexikói túrán hangoltak a bajnokságra. Éppen ezért a döbbenettel ért fel, hogy a rajton csak 2:2-re futotta erejükből a Népstadionban a Salgótarján ellen.

Ez a döntetlen aztán a teljes tavaszukra rá is nyomta a bélyegét, olyan '67-ben „elképzzelhetetlen” eredményeket produkáltak, mint a márciusi 2:1-es vereség Dunaújvárosban, illetve a két júniusi 1:1 a Népstadionban az Egyetértés (ezen a mérkőzésen játszott volt csapata ellen az ősfradista Mátrai Sándor, aki még januárban búcsúzott el a Fraditól) és a Győri ETO ellen.

Arról már nem is beszélve, hogy áprilisban a Ferencváros 4:1-re kikapott a Bp. Honvédtól, s a májusi, Újpest elleni rangadó sem sikerült jobbra 2:2-nél, sőt még az a szégyen is megtörtént, hogy a Fradi Magyar Népköztársasági Kupa-meccsen, a legerősebb összeállításában felállva 1:0-ra kikapott az idény végén az akkor harmadik vonalnak számító NB II. Keleti csoportját a 12. helyen végző Szegedi VSE-től...

Valahogy döcögni, dadogni kezdett az addig szárnyaló társaság, „mentségére” legyen mondván, hogy közben megállíthatatlanul menetelt a VVK-döntő felé.

Aztán nem sikerült megnyernie a VVK-döntőt (0:1 Leedsben, 0:0 a Népstadionban), győzött viszont négy nappal a pesti visszavágó előtt a Bp. Honvéd ellen egy, a 89. percben lőtt káprázatos Varga Zoli-góllal, amely úgy épül be az akkori generáció életébe, mint a délidei harangszó...

Így ünnepelte a Népsport
a régi-új bajnoksapatot

A varázslatos gól pillanatában nincs ember a földön (beleértve magát az érintettet is), aki tudhatná, hogy a magyar futball egyik ékköve ezzel a szabadrúgásgóllal búcsúzik legnagyobb sikereinek színpadától, a Népstadiontól. Ugyan szeptember 15-én játszott még egy meccset zöld-fehérben a Videoton ellen Székesfehérváron, de aztán a mexikói olimpiáról nem tért haza.

Edzője, dr. Lakat Károly szóhasználatára szerint: „A szabad világot választotta...”

A Ferencváros 1968-ban bajnoki meccsen április 7-én kapott ki utoljára (ez volt az említett Honvéd elleni 1:4), sőt, az Újpesti Dózsa elleni 1:1-t követően, augusztus 17. és december 15. között 12 (!) meccset nyert zsinórban. Bár „futballtörténelmi tény”, hogy a Vasas és az Újpest között kirobbant háborúskodás miatt egy, a végső győzelem szempontjából roppant fontos mérkőzésen a piros-kékek (fogalmazzunk így...) sokat segítettek a Fradinak a lilák elleni harcukban, azt semmi sem bizonyítja, hogy Alberték „segítség” nélkül ne győzték volna le az aranyéremre a Ferencváros–Vasas mérkőzés időpontjában már esélytelen angyalföldieket. (December 1-jén: FTC–Vasas 2:1.)

A Fradinak abban az évben egyedül az Újpest volt a riválisa, ráadásul egy olyan Újpest, amely aztán (1969 és 1975 között) sorozatban hétszer nyerte meg a magyar bajnokságot.

Míg a Fradi apró, óvatos, kis lépésekkel közelített a dobogó legmagasabb foka felé (az egyetlen hozadéka annak, hogy az úgynevezett „csehszlovákiai események” miatt a gárda ősszel nem indulhatott el a

A labdarúgó NB I 1968. évi bajnoka: Ferencváros

Népsport

A vidék legjobbjai: Pécsi Dózsa
Kiesett: Videoton, Szeged

217 labdarúgó nyomában

A labdarúgó NB III 1969. évi csoportbesorolása

**Újpesti Dózsa–
Dunaújváros
2:0 (1:0)**

Köszöntjük a bajnoksapatot!

A csapat tagjai: Balogh Zoltán, Balogh Zoltán, Balogh Zoltán, Balogh Zoltán, Balogh Zoltán, Balogh Zoltán, Balogh Zoltán, Balogh Zoltán, Balogh Zoltán, Balogh Zoltán, Balogh Zoltán, Balogh Zoltán.

BEK-ben, annyi, hogy minden erejével a bajnokságra koncentrálhatott), addig a Dózsa örült tempóban száguldva rohant ugyanarra. (Erről írtunk két fejezettel korábban.)

A lila-fehérek olyan gólfesztiválokat rendeztek a Megyeri úton, mint a Győri Vasas ETO elleni 5:1, a Pécs, az Egyetértés, a Szombathely elleni egyaránt 5:0, a Videotonnal szemben elért 6:1, s ez még mind semmi ahhoz képest, hogy a Diósgyőrt 9:0-val, a Szegedi EAC-ot 11:0-val küldték haza. Idegenben ötöt rúgtak a Honvédnak, hatot a Szombathelyi Haladásnak és a Videotonnak.

Ellenpont: a Fradi négy gólnál többet csak egyszer rúgott (Szegeden nyert 6:1-re), s az igazán forró időszakban már Varga Zoltánra sem számíthatott. (Nagyobb veszteség volt ez a zöldek számára, mint azt sokan gondolják, hiszen nem egy szimpla élvonalbeli futballistával lett szegényebb a csatársoruk, hanem egy futballzenit kellett pótolnia a szakvezetésnek.)

A mindenki által csak „kis Flórinak” becézett Branikovits László lett a kiválasztott, aki kivételes klasszsisát már a „vargás időkben” is többször bizonyította ugyan, ám abban a csatársorban (Szőke, Varga, Albert, Rákosi, Katona) annak ellenére sem tudott biztos helyet kiharcolni magának, hogy az Újpesten és a Vasason kívül az ország bármelyik csapatának első számú csatára lett volna.

Míg 1967-ben a Fradi már négy fordulóval a zárás előtt 11 pontos előnyre tett szert az Újpesttel szemben, s ezzel megnyerte a bajnokságot, addig egy évvel később a döntés a legutolsó fordulóra maradt!

Pikáns volt a helyzet abból a szempontból, hogy bár a Ferencváros egy ponttal vezetett a lilák előtt, a záró fordulóban mindkét társaság idegenben lépett pályára. Benéék dunaújvárosi látogatása sokkal inkább ígért biztos lila-fehér győzelmet, mint a Fradi vendéglátéka Győrött.

Ráadásul a zöld-fehéreknek a döntetlen nem volt elég a Dózsa dunaújvárosi sikere esetén, hiszen Baróti Lajos együttesének gólaránya nagyságrendekkel jobb volt. (A forduló előtt: Ferencváros 62:24, Újpesti Dózsa 100:27.)

Ez volt az első eset a Magyar Televízió sportközvetítéseinek történetében, hogy váltogatva kapcsolták hol a győri, hol a dunaújvárosi helyszínt, jó okkal, mert minden pillanatban változhatott a helyzet.

Albert Flórián

Branikovits László

Fenyvesi Máté dr.

Juhász István

Szóke István

Katona Sándor

Novák Dezső

Szűcs Lajos

Páncsics Miklós

Rákosi Gyula

Varga Zoltán

Géczy István

A dunaujvárosi 90 perc (az előzetes várakozásoknak megfelelően) sokkal simább volt, mint a győri. Dunai II Antal már a 3. percben megszerezte a vezetést.

Mindeközben a régi, vagongyári pályán megrendezett Győri Vasas ETO–Ferencváros viadalon (a december 15-i dátumnak megfelelően csontfagyasztó hidegben) Branikovits „csak” a 8. percben tudott gólt szerezni, s miután Stolcz büntetőből a 40. percben egyenlített, az akkori állás szerint ismét az Újpesté lett volna az arany.

Igaz, csak négy percig, mert az FTC jobbszélsője, Szóke István elővette legnagyobb fegyverét, s 17 méterről olyan erős löketet zúdított szabad-

rúgásból a hazaiak kapujába, hogy Barnának a kezét sem volt ideje felemelnie.

A szünetre tehát a Ferencváros vonult öltözőbe listavezetőként, s a félidei „eligazításairól” közismert tréner, Lakat doktor kivételesen nem rendezett vakolathullasztó patáliát.

Azt kérte a játékosaitól, hogy próbálják meg minimum döntetlenre lehozni a második 45 percet, mert akkor nagy baj már nem lehet.

Számára sokszorosan fontos volt ez a mérkőzés. Lévén, hogy győri születésű volt, idegenben is hazai pályán lehetett volna másodszor bajnokcsapat edzője. Miután abban az évben Mexikóban már nyert együttesével (az olimpiai válogatottal) egy aranyat, egyetlen sikeres győri háromnegyed óra esetén elmondhatta volna magáról: 1968 nem sorolható a sikertelen évei közé...

Közben az Újpest helyzete is nehezedett Dunaújvárosban, mert a Kohász váratlanul hatalmas rohamokba kezdett (jellemző, hogy a lila-fehérek kapusa, Szentmihályi Antal 9-es osztályzatot kapott a Népsport tudósítójától), ennek ellenére az 58. percben már újra a lilák álltak a virtuális tabella élén.

Történt, hogy Győrben Stolcz közeli lövését Géczy még kiütötte ugyan, ám a fővárosi védők csak röviden tudtak felszabadítani, s a labda Somogyi elé pattant. A valaha volt egyik legtechnikásabb győri futballista igazított rajta egyet, majd 17 méterről elementáris erejű bombát küldött a jobb alsó sarokba, némileg felmelegítve ezzel a közben szoborrá fagyott győri híveket, s földöntúli boldogságot okozva az Újpestért szorítóknak.

A Fradi edzője még az egyenlítő győri gól előtt cserélt (öt perccel a játék újramezését követően ilyen csak komoly okból tesznek az edzők, leginkább sérülés miatt), Katona Sándor helyett dr. Fenyvesi Mátét küldte pályára, aki már hetekkel korábban bejelentette, hogy a bajnokság végén visszavonul. Lakat dr. pedig soha sem tette volna meg azt, hogy egy Fenyvesi-formátumú legendát az utolsó néhány percre pályára küldve búcsúztat el a Ferencvárostól.

S milyen is a futball: a mérkőzés és egyben a bajnoki cím sorsát (részben) ez a csere döntötte el.

A 72. percben a baloldalon bontakozott ki a ferencvárosi támadás.

1968 magyar futballószéneke egyik főszereplője, az akkorra már nemcsak olimpiai bajnok, hanem világválogatott Szűcs Lajos (novemberben Rio de Janeiróban Albert, Novák és Farkas társaságában tagja volt a Brazília ellen pályára lépő gálacsapatnak) labdáját Fenyvesi doktor kapta.

A remek Tüske egy csellel lerázta magáról a győri jobbhátvédet, Keglovichot, s az alapvonal közeléből beívelt. Belül Albert, aki 1958-as bemutatkozása óta immáron pontosan egy évtizede igazán kitanulhatta, hogy „a doktor” beadása után a labdák hogyan és hová érkeznek, ezúttal sem véletlenül érkezett úgy, ahogy...

Megelőzte a labdát éppen kifejelni készülő Kiss Zoltánt, majd a kivetődő, de akkor már tehetetlen Barna kapus fölött, tipikusan alberti mozdulattal bólintott a hálóba, 3:2!

Szegény televíziós rendező azt sem tudta, hova kapjon, azonnal a gól után már kapcsolt is Dunaújvárosba.

A legjobbkor tette.

Az újpestiek éppen Fazekast ölelgették, aki a vehemens dunaújvárosi rohamok ellenére találatával biztossá tette a lila-fehérek győzelmét.

Tizennyolc percig reménykedhettek a „Dózsa-pártiak” abban, hogy az ETO csodát tesz és egyenlít, de a Fradi ekkor már nem adta az aranyat.

Sőt, Albertnek volt két további nagy helyzete, ám ezúttal senki sem haragudott azért, mert ezeket elhibázta. Az volt a fontos, hogy a győri térfélen legyen a labda...

Lassan bár, de elmorzsolódtak ezek a percek, és a lefújás pillanatában az FTC a 21. bajnokságát ünnepelhette.

Az Újpest a maga 102 góljával (...) csak második lett.

Ilyen (is) volt 1968, amelyről Kern András így emlékezett meg:
*„Magyar trikón angol zászló, hé, '68,
S a rendész nem túl megbocsájtó, hé, '68,
A mikrofon még torz,
De a végén meghajolsz,
És a zsűri máris válságban van, hé, '68...”*

Ha a szövegíró, Dusán Sztevanovity tudta volna, hogy a bajnoki győzelem után a Fradi játékosai valamikor kedden hajnalban mentek csak újra haza, garantáltan ezt is belecsempészi a klasszikus nótába...

A Képes Sport bravúrfelvétele a bajnokságot eldöntő gólról

Albert népszerűsége a tetőfokon: családi kép az Ország-Világ címlapján